

Η ιστορία του ελληνικού έθνους και της ελληνικής Επανάστασης

Τρία ιστορικά έργα (τα οποία ίσως δεν θα πρέπει να λείπουν από καμία ηλεκτρονική βιβλιοθήκη), μέσα απ' τα οποία γίνεται προσπάθεια καταγραφής ενός σημαντικότετου και καθοριστικού σημείου της ιστορίας των Ελλήνων:

Σπυρίδων Τρικούπης - Ιστορία της Ελληνικής Επανάστασης

Ο Σπυρίδων Τρικούπης ήταν επιφανής πολιτικός, διπλωμάτης, ρήτορας, λόγιος, ποιητής και ιστοριογράφος της Ελληνικής Επανάστασης του 1821 και γεννήθηκε το 1788 στο Μεσολόγγι, όπου διδάχθηκε τα εγκύκλια γράμματα στην περιώνυμη Σχολή των Παλαμάδων. Στην συνέχεια μετέβη στην Πάτρα, όπου έμαθε Αγγλικά, Ιταλικά και Γαλλικά, εργαζόμενος παράλληλα ως γραμματέας του εκεί γενικού προξένου της Αγγλίας. Με υποτροφία του κόμη Γκίλφορντ, σπούδασε επί εξαετία φιλολογία και φιλοσοφία στη Ρώμη και στο Παρίσι.

Ο Σπυρίδων Τρικούπης συγκαταλέγεται στους εξέχοντες Έλληνες του περασμένου αιώνα. Η ζωή του ήταν μια συνεχής προσφορά στην αναγεννώμενη Ελλάδα, που την υπηρέτησε στον Αγώνα της ελευθερίας και ύστερα ως πολιτικός ηγέτης, βουλευτής, υπουργός, πρέσβης. Ως πολιτικός στάθηκε πατριώτης, μετριοπαθής, αποστρεφόμενος τις βίαιες λύσεις.

Ως ρήτορας, εξάλλου, υπήρξε έξοχος και δίκαια αποκλήθηκε εθνικός ρήτορας του Αγώνα για τις νεκρολογίες των επίσημων αγωνιστών και τους πανηγυρικούς του στις επετείους των μεγάλων μαχών της Επανάστασης. Οι περισσότεροι λόγοι του, αν και αυτοσχέδιοι, θεωρούνται σήμερα ως μνημεία της νεοελληνικής ρητορικής τέχνης. Το 1829 εκδόθηκε στην Αίγινα το βιβλίο του με τίτλο «Λόγοι Επικήδειοι και Επινίκιοι».

Αλλά και ως ποιητής ο Τρικούπης ήταν σημαντικός. Λάτρης της δημοτικής μας ποίησης μετέφρασε στην δημοτική τον Θούριο του Τυρταίου, έγραψε τραγούδια όπως τον Δήμο και την Λίμνη του Μεσολογγίου και κατά γενική αναγνώριση υπήρξε εκείνος ο οποίος προέτρεψε τον Σολωμό να εγκαταλείψει τα ιταλόγλωσσα σχέδιά του και να γράψει στίχους στη Νεοελληνική. Η πρώτη ποιητική εμφάνιση του Τρικούπη έγινε στο Παρίσι το 1821, όπου δημοσίευσε τον Δήμο, κλέφτικο τραγούδι σε 250 ομοιοκατάληκτους στίχους.

Ωστόσο, η κύρια και ουσιαστική προσφορά του στην ελληνική γραμματεία

παραμένει αναμφίβολα η έκδοση της τετράτομης Ιστορίας της Ελληνικής Επανάστασης, που κυκλοφόρησε για πρώτη φορά στο Λονδίνο το 1851 και η οποία επανεκδόθηκε έκτοτε πολλές φορές. Το έργο αυτό αποτελεί ακόμη και σήμερα άριστο βοήθημα και πολυτιμότερη πηγή για την μελέτη της Επανάστασης, λόγω της σαφήνειας, του ύφους και της αντικειμενικής και ευσυνείδητης προσπάθειας του συγγραφέα του.

Κωνσταντίνος Παπαρρηγόπουλος - Ιστορία του ελληνικού έθνους

Ο Κωνσταντίνος Παπαρρηγόπουλος (1815-1891) ήταν ιστορικός που χαρακτηρίζεται από τους σύγχρονους ιστορικούς ως ο «πατέρας» της ελληνικής ιστοριογραφίας. Είναι ο θεμελιωτής της αντίληψης της ιστορικής συνέχειας της Ελλάδας από την αρχαιότητα έως σήμερα, αφού καθιέρωσε στην διδασκαλία του στο Πανεπιστήμιο Αθηνών την τριμερή διαίρεση της ελληνικής ιστορίας (αρχαία, μεσαιωνική και νέα) και επιδίωξε να αναιρέσει τις κυρίαρχες εκείνη την εποχή απόψεις ότι η Βυζαντινή αυτοκρατορία ήταν περίοδος παρακμής και εκφυλισμού που δεν αναγνωριζόταν ως τμήμα της ελληνικής ιστορίας. Πιστεύεται ότι έθεσε τις βάσεις για τη διαμόρφωση της εθνικής ταυτότητας της νεοελληνικής κοινωνίας.

Το 1860 ξεκίνησε η έκδοση της «Ιστορίας του Ελληνικού Έθνους», έργου που τον καθιέρωσε στον επιστημονικό χώρο. Ο Παπαρρηγόπουλος, στο έργο του αυτό, που η έκδοσή του τέλειωσε το 1876, παρουσιάζει την Ελλάδα στην αρχαιότητα, στα βυζαντινά χρόνια, στην περίοδο της τουρκικής κυριαρχίας και στα χρόνια της Επανάστασης (ας σημειωθεί ότι το 1843 ο Κωνσταντίνος Παπαρρηγόπουλος ήταν παρών ως πρακτικογράφος στη δίκη του Θεόδωρου Κολοκοτρώνη). Ο Κωνσταντίνος Παπαρρηγόπουλος συνέδεσε ιστορικά την αρχαιότητα με τη νεότερη Ελλάδα μέσω του Βυζαντίου. Ως εναρκτήριο σημείο του Νέου Ελληνισμού προσδιόρισε το 1204, δηλαδή την άλωση της Κωνσταντινούπολης από τους Φράγκους. Διαφώνησε με τον Γερμανό ιστορικό Γιάκομπ Φίλιπ Φαλμεράιερ, ο οποίος στο έργο του «Ιστορία της χερσονήσου του Μωρέως κατά τον Μεσαίωνα» (1830 και 1836) υποστήριζε ότι ο ελληνικός πληθυσμός είχε εξαφανιστεί τον 6ο μ.Χ., ύστερα από την κάθοδο σλαβικών φύλων, επομένως οι νεότεροι Έλληνες δεν είχαν καμία φυλετική συγγένεια με τους αρχαίους. Μεγάλη μερίδα λογίων της εποχής κατέκρινε την προσπάθεια του Παπαρρηγόπουλου να «ενσφηνώσει» το Βυζάντιο, στο οποίο κυριαρχούσε η θρησκοληψία και η δεισιδαιμονία, ανάμεσα στην αρχαία και νεότερη Ελλάδα, πηγαίνοντας στο άλλο άκρο από τον Φαλμεράιερ και δεν ονομάστηκε τυχαία «εθνικός μας ιστοριογράφος». Ο Παπαρρηγόπουλος επιχειρηματολόγησε, εξετάζοντας κυρίως τον λαϊκό πολιτισμό,

δηλαδή τα έθιμα, τη γλώσσα κ.α. Παρ' όλα αυτά, η αντικειμενικότητα του Παπαρρηγόπουλου, τουλάχιστον όσον αφορά αυτή την ιστορική περίοδο, αμφισβητείται αρκετά. Ο Παπαρρηγόπουλος εντάσσεται στη ρομαντική ιστοριογραφία του 19ου αιώνα υπό την έννοια ότι η δουλειά του περιέχει εθνικά και ιδεολογικά στοιχεία. Το έργο του είναι σημαντικό για την ελληνική ιστοριογραφία. Το μήνυμά του είχε ανταπόκριση στην ελληνική κοινωνία της εποχής γιατί ανταποκρινόταν στις ανάγκες της και για αυτό υιοθετήθηκε από την πολιτεία ως ιδεολογικό στοιχείο του προγράμματος οικοδόμησης εθνικής ταυτότητας. Η επιτομή της «Ιστορίας του ελληνικού έθνους» του Παπαρρηγόπουλου σε πολλές από τις επανεκδόσεις της συμπληρώθηκε με στοιχεία που αφορούσαν την αρχαία ελληνική και τη νεότερη ιστορία. Οι προσθήκες αυτές ενσωματώθηκαν στο αρχικό κείμενο του Παπαρρηγόπουλου χωρίς να αλλοιώνεται το ύφος του συγγραφέα.

Διονύσιος Κόκκινος - Η Ελληνική Επανάστασις

Ο Διονύσιος Κόκκινος ήταν ιστορικός και λογοτέχνης. Γεννήθηκε στον Πύργο Ηλείας. Φοίτησε στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών αλλά διέκοψε τις σπουδές του για να ασχοληθεί με την ιστορία και τη λογοτεχνία. Υπηρέτησε ως οπλίτης κατά τους Βαλκανικούς Πολέμους. Ασχολήθηκε με την συγγραφή της Επανάστασης του 21. Έγραψε 250 διηγήματα διάσπαρτα σε διάφορες εφημερίδες. Εξέδωσε την εφημερίδα «Μέλλον» και εργάσθηκε στις εφημερίδες Ακρόπολη, Καθημερινή, Πατρίδα, Πρωτεύουσα, Ελληνική, Πρωΐα και Έθνος. Επίσης διετέλεσε διευθυντής της Εθνικής Βιβλιοθήκης ενώ εξελέγη μέλος της Ακαδημίας Αθηνών το 1955. Η «Ελληνική Επανάστασις» δεν αποτελεί μόνο έργο επιστημονικό και ιστορικό, αλλά και λογοτεχνικό, όπου τα γεγονότα περιγράφονται χωρίς υπερβολές και τόσο ζωντανά, ώστε νομίζεις ότι βλέπεις τη δράση και ακούς τα ίδια πρόσωπα να μιλούν.

Λήψη αρχείου (1.24 GB)

Σημείωση: Και τα 3 έργα βρίσκονται σε 1 αρχείο, το οποίο είναι χωρισμένο σε 7 μέρη. Θα πρέπει να κατεβάσετε όλα τα αρχεία και μετά να αποσυμπιέσετε μόνο το αρχείο Istorioa.zip.

Πηγές

Κείμενο: el.wikipedia.org | culture.ana.gr | vivl-nafpakt.westnet.gr | e-shop.gr | protoporia.gr | chronologio.uoa.gr